

Arrest

nr. 133 888 van 26 november 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 23 juli 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 juli 2014 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 juli 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Albanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 30 maart 1971.

Op 24 januari 2014 wordt de verzoekende partij door de politie van Hasselt op heterdaad betrapt op woninginbraak (PV nr. HA17L5000327/14).

Op 25 januari 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Op 25 januari 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van 3 jaar .

Bij vonnis van 3 juni 2014 van de correctionele rechtbank te Hasselt wordt de verzoekende partij veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar met uitstel voor de helft wegens poging tot diefstal met braak, inklimming, valse sleutels en deelname aan bendevoering als dader of mededader.

Op 27 juni 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing wordt op 30 juni 2014 ter kennis gebracht.

Op 8 juli 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van acht jaar. Deze beslissing wordt dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer L. L. (...), geboren te iballe Puke, op 30.03.1971, onderdaan van Albanië, wordt inreisverbod voor acht jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 27/06/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Aan betrokkene wordt op basis van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van acht jaar opgelegd omdat hij op 03.06.2014 werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Hasselt tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar (de helft met uitstel) uit hoofde van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, als dader of mededader, poging tot wanbedrijf, vereniging van misdadigers

Gezien het winstgevende karakter van deze misdadige activiteiten van betrokkene, kan er worden afgeleid dat hij een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare vormt.

Het winstoogmerk van het criminele gedrag van betrokkene motiveert de toepassing van een termijn van acht jaar voor het inreisverbod.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.”*

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringen van de bestuurshandelingen, van artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht en het proportionaliteitsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM).

3.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middelen als volgt:

“Artikel 74/11§2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde van de minister cq. Staatssecretaris zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen. Het is dus duidelijk dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan verwerende partij.

Zelfs in de gevallen waar een inreisverbod verplicht wordt opgelegd, zoals bij het niet uitvoeren van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, impliceert dit niet dat daarbij de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkele voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn. In casu wordt een inreisverbod opgelegd van 8 jaar als gevolg van een veroordeling door de correctionele rechtbank die wel rekening hield met zijn blanco strafblad en hierdoor een straf oplegde van 1 jaar effectief.

Dat zelfs wanneer er gevaar dreigt voor schending van de openbare orde, de verwerende partij alsnog dient te motiveren waarom er in dit geval 3 jaar extra wordt toegevoegd aan de termijn van vijf jaar.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Bovendien schendt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing de redelijkheidsplicht door het opleggen van een inreisverbod voor België en de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, rekeninghoudend met de familie die zowel in België als in Italië verblijven.

Er kan immers afgezien worden van het opleggen van een inreisverbod om humanitaire redenen.

2. Met betrekking tot het tweede middel: Schending van het artikel 8 EVRM, schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 22 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten, de algemene principes van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel

Dat artikel 8 EVRM er uiteraard niet aan in de weg staat dat de lidstaten autonoom de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-burgers reguleren, maar dat deze regelgeving en de uitvoering ervan steeds in overeenstemming moet zijn met het respect voor de grondrechten waartoe de Belgische Staat zich verdragsrechtelijk heeft verbonden.

Wanneer het niet gaat om de beëindiging van een bestaand verblijfsrecht, maar om het toelaten hiervan, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat er niet overgegaan moet worden tot een onderzoek van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Niettemin moet de Staat nagaan of zij niet gehouden is tot een positieve verplichting om toe te staan dat het gezinsleven wordt verdergezet en verder ontwikkeld. Zij kan dit nagaan door een afweging te maken van de belangen die in het geding zijn. Wanneer er uit deze belangenafweging zou blijken dat de Staat gehouden is tot een positieve verplichting, valt er een schending van artikel 8 EVRM vast te stellen.

Dat verzoeker bovendien genoeglijk kan aantonen dat een schending van artikel 8 EVRM zich opdringt gezien zijn kinderen verblijven in Italië en zijn familie en vriendin in België wonen.

Verwerende partij beweert dat cliënt uit het verhoor van 25.01.2014 geen melding heeft gemaakt van enige relatie, kinderen of familieleden. Nochtans werd tijdens de verschillende zittingen van de Raadkamer in het kader van de procedure voorlopige hechtenis, alsook bij de procedure overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet werd melding gemaakt van zijn vaste relatie met de Belgische vriendin alsook het verblijf van de Belgische familieleden. Er werd zelfs een huurovereenkomst op naam van deze vriendin neergelegd.

Concluderend kan gesteld worden dat het administratief dossier niet zorgvuldig werd nagekeken.

De bestreden beslissing maakt geen enkel gewag van een dergelijk onderzoek, laat staan dat deze overweging zo nauwkeurig mogelijk gemaakt zou zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele manier dat de Belgische Staat ook maar de minste afweging van belangen heeft gemaakt. De Belgische Staat heeft volledig nagelaten om de actuele gezinssituatie van verzoeker in ogenschouw te nemen en na te gaan of er aanwijzingen zijn dat het gezinsleven van verzoeker niet verder gezet zou kunnen worden, elders dan in België en Italië."

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op de middelen van de verzoekende partij:

"Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheidsbeginsel.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen die aan de

beslissing ten grondslag liggen in de akte op te nemen en dit op een afdoende wijze. (R.v.St., 6 september 2002, nr. 110.071; R.v.St., 19 maart 2004, nr. 129.466; R.v.St., 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip "afdoende" houdt in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (R.v.V., 5 juni 2012, nr. 82.466)

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de determinerende motieven, op grond waarvan de beslissing is genomen, worden aangegeven. In de bestreden beslissing worden de juridische en feitelijke grondslagen op basis waarvan een inreisverbod van 8 jaar wordt opgelegd, op een duidelijke wijze aangegeven.

In tegenstelling tot wat verzoeker wenst te laten uitschijnen, houdt de formele motiveringsplicht evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Het volstaat dat de determinerende motieven op een duidelijke wijze worden aangegeven. (zie: RvV, 25 januari 2012, nr. 73.906)

Uit het verzoekschrift blijkt overigens dat verzoeker de determinerende motieven genoegzaam kent, zodat in casu de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Verzoeker toont geen schending aan van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoeker inhoudelijk kritiek uit op de bestreden beslissing, voert hij in werkelijkheid een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht en bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (R.v.V., 29 maart 2012, nr. 78.303; R.v.V., 30 juni 2011, nr. 64.262)

Artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

De loutere omstandigheid dat verzoeker voor zijn veroordeling, in België over een blanco strafregister beschikte en dat de effectieve buit van zijn diefstallen bijzonder laag zou hebben gelegen, doet geenszins afbreuk aan de in de bestreden beslissing opgenomen motieven, noch laat dit betoog toe vast te stellen dat de thans bestreden beslissing kennelijk foutief of kennelijk onredelijk zou zijn. Het is de verwerende partij toegestaan om op verblijfsrechtelijk vlak een standpunt in te nemen met betrekking tot vastgestelde feiten die tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid.

Verzoeker slaagt er niet om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de bestreden beslissing volstaat niet om afbreuk te doen aan de motieven in de bestreden beslissing.

Het eerste middel is ongegrond.

Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheidsprincipe. Voorts stelt hij dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

Verwerende partij heeft de eer te verwijzen naar de uiteenzetting onder het eerste middel voor wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen betreft.

In tegenstelling tot wat verzoeker wenst te laten uitschijnen, vereist artikel 8 EVRM geenszins dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van die bepalingen is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. (R.v.V., 3 april 2009, nr. 25.613; R.v.V., 28 maart 2012, nr. 78.203)

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van zijn verhoor van 25 januari 2014 (Bijlage 1 aan PV 000532/2014) het volgende heeft geantwoord op de vraag "Wie ben jij en waar woon je?":

"Ik ben L. L. (...) en woon in Tirana (Albanië). Ik ben gehuwd en heb drie kinderen, ondertussen ben ik gescheiden."

Uit de overige verklaringen van verzoeker die hij gedurende het verhoor d.d. 25 januari 2014 blijkt evenmin dat hij een partner zou hebben in België (of het Schengengrondgebied) waarmee hij sedert jaren een relatie zou onderhouden, noch dat hij kinderen zou hebben die in Italië verblijven. Uit zijn

verklaringen blijkt wel dat hij van Albanië naar Griekenland is getrokken, van Griekenland naar Parijs en vervolgens naar Calais waar hij een maand zou hebben verbleven. Uit zijn verklaringen blijkt tevens dat hij 10 dagen voor zijn aanhouding op 24 januari 2014 te België zijn haar heeft laten knippen in Calais. Verzoeker maakt enkel melding van een vriend, doch niet van een partner.

Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift ter zake tot loutere beweringen die niet worden gestaafd door een begin van bewijs en waaruit zou blijken dat er sprake is van een dermate hecht en effectief beleefd gezinsleven dat onder de bescherming van artikel 8 EVRM zou vallen.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

“Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V., 17 februari 2011, nr. 56 202)

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft bovendien verduidelijkt dat bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet onderzocht worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan artikel 8, tweede lid EVRM.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM, 28 november 1996, *Ahmut v. United Kingdom*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. The Netherlands*, §36), hetgeen geschiedt aan de hand van een fair balance-toets.

De thans bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat aan verzoeker enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Verzoeker verblijft immers illegaal in het land. Het betreft derhalve een eerste toelating.

Teneinde de omvang van de verplichting die voor de Staat uit artikel 8, eerste lid EVRM voortvloeit te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. (R.v.V., 5 oktober 2012, nr. 89.235)

Verwerende partij stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen hinderpalen aanvoert die het onmogelijk of bijzonder moeilijk zouden maken om het voorgehouden gezinsleven in het land van herkomst of elders te ontwikkelen of verder te zetten.

Verzoeker toont geen schending aan van artikel 8 EVRM, noch toont hij met zijn betoog aan dat er sprake zou zijn van een kennelijke wanverhouding tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen, noch van een manifeste appreciatiefout.

Het tweede middel is ongegrond.”

3.1.3.1. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wijst de Raad erop dat deze wetsbepalingen voorzien dat de motivering van een beslissing van een bestuur de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet gemotiveerd dat de beslissing tot verwijdering van 27 juni 2014 gepaard gaat met een inreisverbod voor acht jaar. Er wordt een inreisverbod van acht jaar opgelegd omdat de verzoekende partij op 3 juni 2014 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar (de helft met uitstel) uit hoofde van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, als dader of mededader, poging tot wanbedrijf, vereniging van misdadigers, inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Dit wordt door de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet betwist. Voorts wordt er uitdrukkelijk gesteld dat het winstoogmerk van het criminele gedrag de toepassing van een termijn van acht jaar motiveert.

De Raad besluit derhalve dat *in casu* voldaan is aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Voorts merkt de Raad op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

3.1.3.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Uit artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat de beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De verwerende partij oordeelt dat uit het winstgevende karakter van de misdadige activiteiten van de verzoekende partij kan worden afgeleid dat zij een ernstig, reëel en actueel risico vormt op een nieuwe schending van de openbare orde. Het is niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig om op grond van de veroordeling door de correctionele rechtbank tot een definitief geworden gevangenisstraf van twee jaar uit hoofde van diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, als dader of mededader, poging tot wanbedrijf, vereniging van misdadigers, inbreuk op de wetgeving inzake drugs, toepassing te maken van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet en een termijn van meer dan vijf jaar inreisverbod op te leggen. Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat de strafrechtelijke veroordeling wegens een inbreuk op de wetgeving inzake drugs een relevante omstandigheid is voor het opleggen van een inreisverbod voor acht jaar.

Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij dat de strafrechter rekening heeft gehouden met verzachtende omstandigheden en slechts een gevangenisstraf van twee jaar waarvan de helft met uitstel heeft opgelegd. In dit verband moet worden geduid dat de bestreden beslissing geen strafsancie is, maar een administratieve beslissing die volledig los staat van de strafvervolgning.

Vervolgens voert de verzoekende partij aan dat het kennelijk onredelijk is om een inreisverbod van acht jaar op te leggen, gelet op de familieleden die zowel in Italië als in België verblijven. In dit verband wijst de Raad er vooreerst op dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten wie deze familieleden zijn en welke relatie zij met deze personen heeft of heeft opgebouwd. Op 25 januari 2014 verklaart de verzoekende partij aan de politie van Hasselt: *“Ik ben L. L. (...) en woon in Tirana (Albanië). Ik ben gehuwd en heb drie kinderen, ondertussen ben ik gescheiden.”* Wanneer aan de verzoekende partij gevraagd wordt of zij iemand zou willen bellen, geeft de verzoekende partij aan: *“Ja, eventueel mijn familie in Albanië op het nummer (...). Dit betreft mijn schoonbroer.”* Bovendien stelt de verzoekende partij uitdrukkelijk gedurende dit verhoor: *“we hadden schrik omdat we in Engeland willen geraken en mochten ze ons pakken dan zouden we terug naar Albanië vliegen.”* en *“ik had de intentie om naar Engeland te gaan. En vervolgens ben ik in België verzeild geraakt.”* Op geen enkel ogenblik gaf de

verzoekende partij aan dat zij familieleden in België heeft. In voormeld gehoorverslag gaf de verzoekende partij enkel aan dat ze een vriend in België heeft, doch is er geen sprake van een partner. Weliswaar verklaart de verzoekende partij in haar verzoek overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet bij de raadkamer te Hasselt: *"hij zal niet toegelaten zijn om in België met zijn partner samen te wonen, terwijl men niet van zijn partner, die de Belgische nationaliteit heeft en die hier in België leeft en werkt, kan verwachten dat zij alles achterlaat om met verzoeker naar Albanië te trekken. Bovendien verblijft nagenoeg de hele familie van verzoeker in België, en hebben zij allen ofwel de Belgische nationaliteit ofwel een definitief geregulariseerd verblijf."* Ook hier laat de verzoekende partij na te preciseren over welke personen het gaat. Evenmin geeft de verzoekende partij *in concreto* aan met wie zij een relatie heeft. Ook beperkt zij zich tot blote beweringen die niet met een begin van bewijs gestaafd worden. *In casu* blijft de verzoekende partij volledig in gebreke om enig gegeven betreffende haar concrete situatie te duiden dat ten onrechte door verwerende partij niet mee in rekening zou zijn gebracht bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en dat van aard is aan te tonen dat in haar situatie het als kennelijk onredelijk dient te worden beschouwd waar de verwerende partij opteert voor de termijn van acht jaar. De verzoekende partij beperkt zich tot blote beweringen, die niet met een begin van bewijs worden gestaafd. Bijgevolg maakt de verzoekende partij niet aannemelijk waarom het opgelegde inreisverbod voor acht jaar in haar concrete situatie als disproportioneel dient te worden beschouwd. Een algemene bewering in deze zin kan niet volstaan. Daarenboven gaf de verzoekende partij uitdrukkelijk aan dat ze niet de intentie had om in België te blijven, maar naar Engeland wou doorreizen. In dit verband wordt erop gewezen dat het Verenigd Koninkrijk geen deel uitmaakt van het Schengengebied. Een schending van de materiële motiveringsplicht is niet aangetoond.

3.1.3.3. Voorts voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM daar haar kinderen in Italië verblijven en zij in België familie en vrienden heeft.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de

vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

In casu verklaart de verzoekende partij dat ze familie in België heeft. In haar verzoek overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet bij de raadkamer te Hasselt had de verzoekende partij voorts aangegeven dat bijna haar hele familie in België verblijft. Sommige familieleden hebben de Belgische nationaliteit ofwel beschikken ze over een verblijfsrecht. Deze verklaringen staft de verzoekende partij niet met een begin van een bewijs. Evenmin geeft ze enige uitleg omtrent de identiteit van deze personen en haar relatie met deze personen. Er wordt niet aannemelijk gemaakt dat er in casu sprake is van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. Bijgevolg kan er ten aanzien van deze groep van personen niet worden geconcludeerd dat er sprake is van een gezin in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Voorts geeft de verzoekende partij ook aan een relatie te hebben met een Belgische onderdaan. Ook met betrekking tot deze persoon ontbreken de identiteitsgegevens. Evenmin wordt een begin van bewijs bijgebracht dat ze met een Belgische onderdaan een relatie heeft. Ze beperkt zich tot blote beweringen die op generlei gestaafd worden. Waar de verzoekende partij nog stelt dat ze een huurovereenkomst op naam van de Belgische vriendin neergelegd heeft, blijkt dit noch uit de stukken van het administratief dossier noch uit de inventaris van het verzoek overeenkomstig artikel 71 van de Vreemdelingenwet dat bij de raadkamer te Hasselt ingediend werd. In huidige procedure brengt de verzoekende partij evenmin bewijsstukken bij. Bijgevolg maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat ze met een Belgische onderdaan een gezin vormt.

Er wordt evenwel niet aangetoond dat de door de verzoekende partij opgebouwde contacten in België een dergelijke intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. Bovendien moet worden opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290).

3.1.3.4. Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat.

De middelen zijn ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS